

det ogsaa nok kan trænge til. Dermed skal jeg anbefale Forslaget.

Høegh-Guldberg: De Institutioner, som mest ville komme til at beskæftige sig med dette Lovforslag, hvis det træder ud i Livet, ere selvfølgelig Landboforeningerne, og det er derfor ogsaa Landboforeningerne, der, som allerede antydet af den foregaaende ærede Taler, ere fremkomne med en Række Ønsker om Ændringer i de gældende Love paa dette Omraade, navnlig Lovene af 1ste April 1887 og 14de April 1893. Disse Ønsker ere for en væsentlig Del efterkomne i dette Lovforslag, saa jeg kan derfor ikke tro andet, end at Landboforeningerne Kvægavls-, Hesteavls- og Kontrolforeningerne, ville være meget interesserede i, at dette Forslag i nogenlunde den foreliggende Skikkelse kunde ophøjes til Lov. De have jo altsaa, som sagt, ytret en Række Ønsker, og jeg skal gennemgaa nogle af dem ganske kort for at vise, hvorledes man i Lovforslaget har søgt at opfylde samme.

Det har i en lang Aarrække været et Ønske hos Landboforeningerne, at der ikke maatte bevilges en fast aarlig Sum som Statstilskud til Præmier paa deres Dyrskuer, men at de maatte faa lige saa meget, som de selv tilskød. I det løbende Aar har der været bevilget 75,000 Kr. til Præmier paa lokale Dyrskuer. Lovforslagets § 1 A. 1. foreslaar derimod, at Landboforeningerne skulde til slige Præmier nyde et lige saa stort Statstilskud, som de selv yde. — Der har jævnlig i Landbokredse, især her paa Øerne tror jeg, været anket over, at Skuerne ved Udstykning af Landboforeningerne kunde blive for smaa, og som Følge deraf, deres Bedømmelser og Sammenligninger mellem de forskellige udstillede Kreaturer være misvisende; og man har i de samme Kredse tænkt paa forskellige Forslag for at modvirke dette, og der har da saaledes været Tanke oppe om, at der skulde kræves, at der skulde gives et bestemt Tilskud fra 400 til 1,200 Kr. som Minimums-Tilskud til Dyrkuepræmier, for at der kunde nydes Statstilskud. Jeg tror, at Lovforslaget her er gaaet en langt bedre Vej, naar det har foreslaaet, at hvor Nabolandboforeninger have Interesse i at holde deres Skuer i Fællesskab, kunde de tildeles 10 pCt. mere end det sædvanlige Statstilskud, enten til Præmier eller til Mødepenge, naar der var Grund til at understøtte Bjerne af Dyr, hvis de havde en noget længere Vej, end de ellers vilde faa. Det er selvfølgelig

noget, som Landboforeningerne selv bedst kunne overveje, hvorvidt de kunne være tjente med at holde saadanne Naboskuer. Det vil selvfølgelig afhænge af Befolkningens Tæthed og Landboforeningernes Udstrækning, og her er altsaa sat en Præmie for at gøre mindre Foreningers Skuer større, og det vil sikkert enkelte Steder blive benyttet med Fordel, uden at man i mindste Maade træder de mindste Landboforeningers Ret for nær, navnlig i tyndt befolkede Egne. Tidligere var det jo saaledes, efter § 8 i Husdyrloven af 1ste April 1887, at man til Fællesskuer (Provinsskuer) kun kunde faa Statstilskud til Præmier for Tyre og Hingste. Efterhaanden som disse Skuer have udviklet sig, er det blevet en fuldstændig Urimelighed, idet disse store Provinsskuer ere blevne et uundværligt Led i Dyrskuevirksomheden; en Generalnævner, hvori de lokale Skuers Dom burde gaa op; et Justerkammer, hvor man med et noget videre Blik for de forskellige Egenes Ejendommeligheder kunde fælde en mere vægtig og almen-gyldig Dom. Men disse Skuer bleve overordentlig meget hæmmede, ved at man kun kunde faa Statstilskud til Præmier for Hingste og Tyre. Nu foreslaas det i Lovforslaget, at man kan faa det til alle de andre Dyreklasser, som kunne fremstilles paa lokale Skuer, og man faar det oven i Købet i noget større Maal end ved de lokale Skuer, hvad der ogsaa efter Fællesforeningernes pekuniære Evne kan være al Grund til, ogsaa da Præmierne nødvendig maa være noget større. — Der er endvidere her i Lovforslaget slaaet fast, at Samlingen af Køer skulde bestaa af mindst tre Stykker, og at Hundyrene skulle være af „eget Tillæg“. Jeg tror, det er en meget vigtig Bestemmelse, og rigtigt at man ikke har taget Handyrene med for at undgaa alt for megen Indavl. — Der er et andet Spørgsmaal, som ofte har været oppe, nemlig at indskrænke Retten til at fremstille „enkelte“ Køer til Præmiering. Det er i den Retning; hellere at præmiere Samlingen af eget Tillæg end enkelte Køer, at hele Dyrskueudviklingen er gaaet; men Spørgsmaalet er, om Tidspunktet nu er kommet til at sige, at nu bør man indskrænke Retten til at yde Statspræmier til enkelte Køer til de mindste Besætninger paa 6 Køer og der under. Jeg tror, det er i den rigtige Retning, Bevægelsen er gaaet. Om nu det, som Kommissionen har foreslaaet, og som Ministeren har optaget her i Lovforslaget: at man skulde sætte Grænsen ved Besæt-